

Israelsmissionens AVIS

EVANGELIET OG DEN JØDISKE VERDEN

NR. 4 AUGUST 2007

GUD SPAREDE IKKE ISAK

Den rumænske Jesus-troende jøde Isaac Feinstein blev ikke sparet under pogromen i sommeren 1941. Læs fru Feinsteins gribende beretning herom på midtersiderne.

FRA DEN ANDEN SIDE AF CHECK-POINT'ENE

Louise og Hanna har arbejdet i 10 måneder blandt palæstinensiske kristne. Læs deres tilbageblik på s. 7.

Nøden respekterer ikke grænser

Af Bodil F. Skjøtt, generalsekretær

Den fremmede må du ikke udnytte eller undertrykke. I var jo selv fremmede i Egypten. Sådan indledes de breve, som Israels Højesteret har modtaget fra menneskerettighedsforkæmpere i Israel på vegne af sudanesiske flygtninge.

Et nøjagtigt tal på, hvor mange afrikanske flygtninge der er kommet ind i Negev via Sinaj i løbet af de sidste seks måneder, findes ikke, men i en artikel af 2. juli anslår avisen Jerusalem Post det til at være 2.400. Under alle omstændigheder et tal, der langt overgår de 500 kvoteflygtninge, som Danmark årligt har forpligtet sig på. Og de 2.400 flygtninge ville næppe leve op til de kriterier, Danmark sætter selv for kvoteflygtninge. At være nødlidende synes ikke at være tilstrækkeligt.

Nøden kender ingen grænser

At sudanese vælger at flygte til Israel, et land som er en erklæret fjende, siger noget om, hvor desperate flygtningene er – eller at nøden ikke kender grænser. Faktisk er sudanesiske pas stemplet med "Alle lande undtagen Israel". Israel har netop indgået en aftale med Egypten om at returnere de mange afrikanske flygtninge til Egypten. Men man har også sagt, at man vil give særbehandling til de sudanesiske flygtninge. Det sker i lyset af, at selv egyptiske aviser fortæller om de tusinder af sudanese, de fleste af dem kristne, der er blevet dræbt af militfolk i Egypten.

"Israel kan ikke ignorere mennesker, som flygter fra folke-mordet i Darfur," siger lederen af Israels Holocaustmuseum, Yad Vashem, Avner Shalev, som har skrevet til premierminister Ehud Olmert. Andre minder samme Olmert om, hvordan jøder – forgæves – søgte asyl i europæiske lande under Anden Verdenskrig. Det var dengang Olmerts egne forældre søgte ly i Kina. "Kina valgte dengang ikke at returnere dem og var på den måde med til at redde jøder," siger Eytan Schwartz, talsmand for flygtningene – igen ifølge Jerusalem Post.

Nogle af de sudanesiske flygtninge, hvoraf mange har været på flugt i 6-7 år, har fået lov til at arbejde på kibbutzer i Negev. Andre på hoteller i Eilat, mens andre igen sidder i israelske fængsler eller på hærens baser, indtil en løsning er fundet. En række grupper i det israelske samfund forsøger at komme dem til hjælp. Således også en gruppe, hvis sammensætning viser, at det ikke kun er nøden, der ikke kender grænser. Det gør barmhjertighed heller ikke. Og denne gruppe har måske med sit ønske om at vise

Flere forskellige grupper i Israel forsøger at hjælpe de flygtede sudanese – deriblandt palæstinensiske kristne og messianske jøder.

barmhjertighed krydset mere end en grænse.

Barmhjertighed uden grænser

Den omtalte gruppe bestod nemlig af israelere og palæstinensere, eller medarbejdere fra Det Palæstinensiske Bibelselskab og medlemmer af den messianske menighed i Beersheva. Sammen har de besøgt en gruppe sudanesiske flygtninge ved Beersheva. Albert Yacoub fra Bibelselskabet siger: "Vi ønskede, at de skulle mærke kærligheden fra Kristus og vide, at vi som kristne bekymrer os om dem." Med sig havde de foruden tøj og mad, også bibler og anden litteratur på arabisk.

De tilbragte dagen sammen med flygtningene, og der blev læst fra Bibelen på arabisk og sunget på hebraisk – det sprog, som flygtningene desperat håber kan blive deres. En lille familie sad med deres otte dage gamle baby. Han var født på grænsen, og forældrene havde kaldt ham "Israel".

Et sådant besøg løser ikke de sudanesiske flygtninges problem. Men måske er det lidt lettere at holde fast ved sandheden i det bibelvers, der også blev sunget den dag: "Han holder os i live og lader ikke vore fødder vakle" (Salme 66,1).

Brug Girokortet – Israelsmissionens kollektidag

Israelsmissionens kollektidag falder i år søndag den 12. august.

Dagen før siger generalsekretær Bodil F. Skjøtt dette i Danmarks Radio:

"I morgen har Den Danske Israelsmission kollektidag i landets kirker. Israelsmissionen er et folkekirkeligt missions-selskab, som ønsker at bringe det bedste, vi som kristne har fået

fra Israel, tilbage til Israel. Evangeliet eller historien om Jesus er egentlig en jødisk historie. Den er vi som kirke sat til at fortælle videre til andre. I Israelsmissionen har vi en tro på, at evangeliet både skal og kan fortælles også til jøder. Det har jøder, som selv er kommet til tro på evangeliet, bekræftet os i. Derfor støtter vi også Jesus-troende jøders arbejde i Israel og andre steder.

Det gør vi bl.a. gennem det israelske bibelselskab og det kristne studenterarbejde i landet. Og vi gør også det gennem forsoningsarbejdet Musalaha.

Tak til alle som vil hjælpe os med det. Du kan også sende din gave til os direkte – eller på giro 3 05 45 00. Du kan finde adresse og gironummer på vores hjemmeside www.israel.dk.

På forhånd tak."

PP

B (92337)

Returernes ved varig adresseændring. - Afs. YMH, Nørregade 14, DK-6070 Christiansfeld

Frihed, mod og frimodighed

Af Bodil F. Skjøtt,
generalsekretær

For nogen tid siden mødte jeg Ron, som er israeler, gift dansk og bosiddende i København. Snakken faldt naturligt nok på Israel, og vi kom også omkring messianske jøder.

Det var ikke første gang, Ron hørte om messianske jøder, men næsten. Selv om han er opvokset i Israel. At der findes mere end 100 menigheder med mere end 5000 medlemmer var helt nyt for ham – og ganske overraskende.

Frihed til forkyndelse i Israel

Indrømmet, 5000 er ikke mange mennesker, men når nu messianske jøder i Israel har frihed til at

tale om Jesus Messias og fortælle om deres tro og rent faktisk gør det, hvorfor er det så, at Ron og mange andre israelere ikke kender ret meget til dem? Spørgsmålet er godt nok. Men svaret er ikke, at messianske jøder er mindre frie, end vi er, til at samles eller tale offentligt om deres tro. I hvert fald ikke ifølge israelsk lovgivning. Messianske jøder har heller ikke mindre mod til at stå offentligt frem end kristne i Danmark. Og de gør det, selv om det for dem let kan betyde både hån og spot. Dog, med til billedet af messianske jøders situation i Israel i dag hører også den TV-udsendelse for kort tid siden, som – i bedste sendetid – fortalte positivt om messianske jøder.

Alligevel må vi bare konstatere, at

der stadig er mange israelere, der ligesom Ron næppe har hørt om messianske jøder, ikke ved hvad tro på Yeshua, Jesus, går ud på, og derfor heller ikke seriøst har overvejet, hvad han kunne betyde for dem. Der er således god grund til at bakke op om messianske jøder, der bruger både deres frihed og deres mod til offentligt at tale om Messias, og der er god grund til, at vi selv taler med israelere om Messias – gerne i selskab med messianske jøder, sådan som flere af Israelsmissionens unge da også har gjort det på gaden i Israel.

Om de første Jesus-troende jøder i Jerusalem fortæller Apostlenes Gerninger, at de fyldt af Helligånden forkyndte Guds ord med frimodighed. Selv i fængslet i Rom "prædikede Paulus om Guds rige

Der er frihed både i Danmark og Israel til at forkynde om Jesus. Undertiden mangler frimodigheden til det. I modsætning til her i Hyde Park i London, hvor en kristen frimodigt forkynder og debatterer med en muslim.

... med fuld frimodighed". Det er den samme frimodighed, der kan gøre, at Ron og andre jøder i dag bliver kendt med messianske jøder og får mulighed for at overveje, hvad Messias har med dem at gøre.

Og hvad med vor egen frimodighed?

Og så skal vi spørge – ikke hvorfor Ron og mange andre israelere med ham ikke har hørt om messianske jøder, men derimod hvorfor så mange danskere ved så lidt

om Kristus og den kristne tro. Det er ikke fordi kristne i Danmark mangler frihed. Men måske mangler vi mod, som fører til frimodighed. Frimodighed til at tale ikke bare om kristen kultur og kristne værdier, men til at tale om Kristus. På en sådan måde, at andre må overveje, hvad han, Kristus, har med deres liv at gøre. Måske vi skal gøre de første Jesus-troende jøders bøn til vores egen: "Herre, giv dine tjenere at tale dit ord med fuld frimodighed."

Andagt

Af Jan Mortensen,
Immanuel Kirken,
Jaffo

Ødelæggelse kommer af sig selv

På vores sidste menighedstur var vi i Ramat HaNadiv ved de første sydlige højdedrag af Karmelbjerg. Her ligger en smuk blomsterpark til minde om velgøreren (HaNadiv) Baron de Rotshild, der bl.a. finansierede etableringen af den jødiske bosættelse Zicharon Yaacov ikke langt derfra i 1880'erne.

Blomsterparken ligger midt i et stort naturreservat med udsigt til Middelhavet. På Rotshilds tid var der også smukt, men noget mere barskt. Højdedraget var plaget af sumpområder med malariamyg og krokodiller, og jordbunden var stenet og gold. De første hold zionister, der forsøgte at bosætte sig her, måtte alle give op i løbet af få år – på trods af stort gåpåmod og høj idealisme. Dette højdedrag lod sig ikke sådan lige tæmme og kæmme.

På skråningerne ligger flere ruiner. Mest overraskende er ruinerne af et storslået romersk palads med

Her ryddede de marken for stene engang...

et imponerende vandanlæg og vandingskanaler, der har overrislet landbrugsjorden ned ad skrånningen. Der er endda et luksuriøst romersk bad. Selv i dag, hvor malariamyg og krokodiller er væk, virker det helt uvirkeligt. Her, hvor kaktus og firben har taget over, lå engang et frugtbart landbrug med bølgende kornmarker, olivenlunde og palmer.

Hvordan gik det til, at dette lille paradys blev til gold og utæm-

melig ødemark? Krig drev indbyggerne væk, og stedet blev overladt til sig selv. Mere skulle der ikke til. Ø d e l æ g g e l s e n kom af sig selv. Den krævede ikke nogen ekstra ind-

sats. Ordsprogenes Bog kender til denne mekanisme: "Den, der er forsømmelig i sit arbejde, er broder til ham, der ødelægger alt" (Ordsprogenes Bog 18,9).

Det er tankevækkende, at det er så let at ødelægge og så svært at bygge op. Vi er vant til at tage vores åndelige og materielle velstand for givet. Her ryddede de marken for stene engang, men vi ser kun en ryddet mark, som om den var her af naturen. Som om

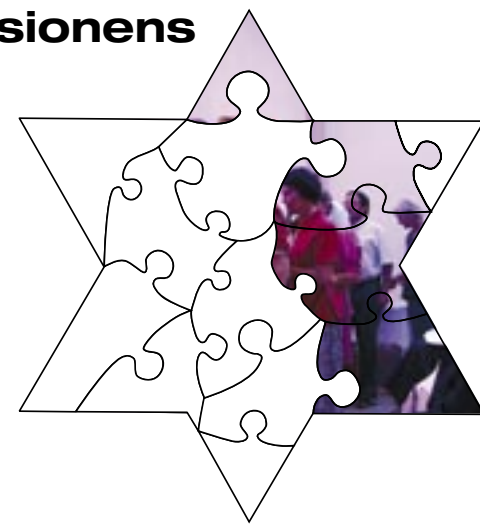
den passer sig selv. Som om vores indsats ikke gør nogen forskel. Men ødelæggelse og tab kommer helt af sig selv. Små ubetydelige forsømmelser og usynlige synder kan føre til store ødelæggelser og tab af land, som kun med stort besvær lader sig indvinde igen. Vi må værne om den jordbund, vi selv lever af. Men det er ikke sej idealisme, der spørges efter i

Guds rige – på Herrens mark. Den knækker vi på. Det, der spørges efter, er trofasthed på påskens og pinsens baggrund; på baggrund af et levende liv med ham, der vækker de døde til live: "Derfor, mine kære brødre, stå urokkeligt fast, og giv jer helt hen i arbejdet for Herren. I ved jo, at jeres slid ikke er spildt i Herren" (1 Kor 15,58).

Israelsmissionens økonomi

Budget: 1.900.000 kroner. Per 1. juli er indkommet 670.000 kroner, hvilket svarer til 35%.

Hjælp os med at gøre puslespillet færdigt!

Sekretariat

Sekretariat
Ydre Missions Hus
Nørregade 14
6070 Christiansfeld
Tlf. 7456 2233
Kontorassistent
Jeanette Wind
@: kontor@israel.dk
Girokonto 305-4500
Bankkonto: Reg. nr. 9743
konto nr. 0003054500

Hjemmeside.
www.israel.dk
Generalsekretær
Bodil F. Skjøtt
Tlf. 7356 1276
Mobil 2371 8264
@: general@israel.dk
Ungdomssekretær
Se s. 8

Landsstyret

Formand
Teol. dr. Kai Kjær-Hansen
Tlf. 8622 6470
@: kkh@israel.dk
Forhenværende MF
Henning Lysholm
Christensen
Tlf. 9722 3148
@: lysholm@post10.tele.dk

Sognepræst
Peter Ø. Jacobsen
Tlf. 7592 0121
@: poej@km.dk
Sognepræst
Flemming Markussen
Tlf. 9831 5226
@: flemming@israel.dk

Cand.mag.
Hanne Skjølstrop Mikkelsen
Tlf. 8730 3077
@: hanne@israel.dk
Redaktionel medarbejder
IMT
Jørgen Hedager Nielsen
Tlf. 7586 1221
@: hedager@israel.dk

Sognepræst
Erik Nikolajsen
Tlf. 9712 0417
@: erni@km.dk
Sognepræst
Ólafur Felix Ólafsson
Tlf. 4792 3055
@: olafsson@israel.dk

Udsendinge

Jaffo
Jan og Vicka Mortensen,
Immanuel Church,
Rehov Be'er Hofman 15,
P.O. Box 1783
Tel Aviv 61016, Israel
Tlf.: +972 3 682 0654
Fax: +972 3 682 6409
@: mortensen@israel.dk

INTERVIEW MED NAAMAH SMITH FRA DEN
KRISTNE STUDENTERBEVÆGELSE I ISRAEL

En søndag eftermiddag på Hebrew University

Af kirkevo-
lontør Martin
Lysholm
Hornstrup,
Jerusalem

Hvis du
ligesom
jeg er nysgerrig efter at vide
lidt om det kristne studenterar-
bejde i Israel (FCSI), så tag med
mig til et møde i en af Hebrew
Universitys små kristne grup-
per, hvor vi bl.a. skal møde
Naamah Smith, som er ansat
som koordinator for arbejdet
mellem de hebraisktalende stu-
derende i Israel.

Jeg gennemgår de rutinemæs-
sige sikkerhedstjek ved indgangen
til Hebrew University Campus på
Scopusbjerg i Jerusalem. Jeg
skal mødes med Naamah i shop-
ping-caféområdet, som viser sig
at være temmelig meget større,
end jeg havde forventet. Efter
et par opkald på mobilen finder
vi hinanden. En smilende, som-
merkædet kvinde præsenterer sig
som Naamah. Mødet begynder

først om en halv time, så vi har
lige tid til en sandwich og en iste
i en af caféerne.

Israelske arabere og messian- ske jøder

"Hvor meget ved du om samar-
bejdet mellem arabiske (israel-
ske arabere) og messianske
studerende?" spørger hun. Dår-
ligt forberedt som jeg er, roder
jeg mig ud i noget med, at der da
vist er nogle teologiske forskelle.
Engageret og halvt tryggede
sin sandwich forklarer hun mig:
"De arabiske studerende er for
det første en del yngre end de
israelske. De går som regel lige
fra gymnasiet til universitetet som
19-20-årige. De israelske stude-
rende er først 2-3 år i hæren, hvor-
efter de fleste bruger tid på at
rejse og tjene penge til studierne.
Derfor er de både aldersmæssigt
og mentalt på et andet stadie, når
de påbegynder deres studier i 23-
25-års alderen.

For det andet kommer de mes-
sianske jøder fra langt mere karis-
matiske kirkesammenhænge end
de arabiske. Selv de mest konser-

vative messianske er mere karis-
matiske end de mest karismatiske
arabiske kristne. Da jeg selv stu-
derede i Haifa, havde vi en lille
selvstændig messiansk gruppe; vi
har brug for visioner for at blive
tændt på sagen! Jeg konstaterer
for mig selv, at hendes motivation
for at arbejde i FCSI ikke er nogle
lyserøde idéer, men et hjerte for
at ændre nogle ting og arbejde
for enhed mellem arabiske, mes-
sianske og internationale stude-
rende.

"Drenge" savnes

Hun tager mig med ud i parken,
hvor vi skal mødes med en lille
gruppe af de studerende. "Grup-
pen startede i januar og er en af
de 3-4 blandede grupper inden
for FCSI's arbejde på landsplan,"
fortæller hun mig. Det er en af
årets varmeste dage, så vi finder
nogle hyggelige bænke i skyggen.
Det slår mig, at det nok alligevel
var de færreste KFS-grupper i
Danmark, som ville sætte sig og
synges lovsange i parken foran
skolen. 12 dukker op til mødet,
og der falder nogle lystige kom-

Gad vide, om kristne danske studerende ville synges lovsange i det fri – sådan
som israelske studerende gør det på Det Hebraiske Universitet.

mentarer om de kristne "drenge"
initiativløshed, da det viser sig, at
jeg er den eneste mand i selska-
bet. "Nu ved du i alt fald, at du
skal bede om, at der må komme
flere kristne unge mænd til vores
møder," siger israelske Dana og
griner.

Min største vision

Brasilianske Katja griber guitaren
og leder os igennem 4-5 lovsange
på forskellige sprog. Som musiker
er jeg ikke imponeret over den
ustemte guitar og de spæde
stemmer. Men trods det kan jeg
ikke undgå at blive rørt over situa-
tionen. Her sidder jeg med sved-
pletter under armene og udsigt
over Judæas ørken sammen med
Maria fra Nazaret (!), Dema fra
Canada, som har mødt Jesus her

i Israel, Kui fra Korea, som er i
landet for at evangelisere, og Katja
fra Brasilien, som er blevet kaldet
her til "Guds palads" for at være i
bøn for sit land, sin verdensdel og
for Jerusalems fred. Og sammen
lovsynger vi ham, som er én. Ja,
de er få, men de er der! Dem der
længes efter enheden i Kristus.
Og stille takker jeg Gud, som er
stærk i vores svaghed.

"Min største vision," siger
Naamah til mig efter mødet, "er
at bygge relationer mellem mes-
sianske jøder, kristne arabere og
internationale. For at verden skal
kende på os, at vi er Jesu disciple
pga. vores indbyrdes kærlighed.
Og for at berede vejen, for at
evangeliet kan nå til vores ikke-
troende studiekammerater og ud
over landet."

Tak til to gamle og velkommen til en ny

Fra og med den 1. august
2007 hedder Israelsmissio-
nens kirkevolontør i Jerusalem
Andreas Lind Pedersen.

Han afløser Mette og Martin
Hornstrup, som efter et år på
posten vendte tilbage til Danmark
i juli måned. De har gjort et flot og
godt stykke arbejde i Jerusalem.
De har udnyttet deres musiske og
pædagogiske evner til glæde for
mange, og de fortjener en stor tak
for deres indsats.

Andreas har helt andre strenge
at spille på og anden erfaring at
byde ind med.

Andreas blev færdig som lærer
fra Odense Seminarium i 2004
og har det sidste halve år arbej-
det som lærervikar ved en række
skoler i Odense.

Han har desuden arbejdet som

missionær-medhjælper i Indre
Mission i Svendborg i tre år, hvor
han har været en del af det team,
som missionær Niels Henrik Ho-
valdt leder. Hovaldt siger, at vi i
Israelsmissionen godt kan glæde
os til at få Andreas som volontør
til arbejdet i Jerusalem.

Som missionærmedhjælper har
Andreas arbejdet med stort set
alle aldersgrupper. Husbesøg hos
ældre har faktisk, til hans egen
overraskelse, været en rigtig god
oplevelse, men den aldersgruppe,
han bedst kan lide at arbejde med,
er unge. Han har fx haft sin gang
på Søfartsskolen i Svendborg.
Som kirkevolontør i Jerusalem
bliver det også hovedsagelig den
aldersgruppe, han skal forholde
sig til. "Jeg glæder mig til at være
en støtte for de volontører, som
Israelsmissionen har kontakt til

i Israel," siger
han om sine
forventninger
til arbejdet.
"Jeg er lige et
par år ældre
end de fleste
af dem, og det
tror jeg kan
være en fordel.
Samtidig har jeg
stor appetit på
at lære landet
og kulturen at
kende i selskab
med dem."

"Jeg ser selvfølgelig frem til at
lære mere om den bibelske geo-
grafi og kultur, men mest af alt
glæder jeg mig til at være med i et
missions- og evangelisationsarbej-
de, hvad enten det er rettet mod
israelere eller danskere i Israel,"
siger Andreas Lind Pedersen.

bfs

Andreas Lind Pedersen

FAKTA OM FCSI

- FCSI = Fellowship of Christian Students in Israel
- Startet 1979 (første konference 1980)
- Siden 1987 medlem af IFES (International Fellowship of Evangelical Students)
- 10 aktive studiegrupper på 6 universiteter/colleges i Israel
- Bestyrelse på 10 medlemmer, Studieråd på 4 medlemmer samt 2 deltidsansatte
- Mål:
 - At styrke og opbygge de studerende til at sprede evangeliet
 - Undervise i Skriften til dybere forståelse og stillingtagen
 - Koordinere og styrke aktiviteter i kristne bibelstudiegrupper blandt studerende

Avisen

Jerusalem
Hans-Ole Bækgaard
Den Danske Kirke
Bar Kockba Street 91/5
IL-Jerusalem 97892
Tlf. + 972 2 5324 254
@: olsen@israel.dk

Kirkevolontør i Jerusalem
Andreas Lind Pedersen
@: andreas@israel.dk

Musalaha
Louise Vibjerg Thomsen
@: louise_v_thomsen@
hotmail.com

**Evangeliet og
den jødiske verden**
Oplag: 5.500
ISSN 0907-2314
Eftertryk tilladt
ved kildeangivelse

Redaktion
Birger Petterson
Bodil F. Skjøtt

Kai Kjær-Hansen
(ansv. for siderne 1-6)
Box 11, 8520 Lystrup
Tlf. 8622 6470
@: dimavis@israel.dk

Flytning m.v.
Adresseændring meddeles til Post
Danmarks lokale post-kontor, hvor-
efter Israelsmissionens Avis automa-
tisk bliver sendt til den nye adresse i

Danmark.
Ved flytning til udlandet,
Færøerne og Grønland meddeles
flytning til Israelsmissionens sekre-
tariat.
Ved uregelmæssig levering samt
afbestilling kontakt sekretariat.

Layout: www.betteridea.dk, Vejle
Tryk: Vinderup Bogtrykkeri a/s
7830 Vinderup

Isaac Feinstein – en martyr for Kristi sag

Af Kai Kjær-Hansen

Den første Isak i den bibelske historie blev sparet af Gud. I stedet for Isak blev offeret en vædder, et kreatur. Når det drejer sig om denne artikels Isak – Isaac Feinstein – sparede Gud ham ikke.

Isaac Feinstein – en rumænsk Jesus-troende jøde – udåndede i sommeren 1941 i en kreaturjernbanevogn uden for byen Jassy. Sammen med omkring 140 andre jøder. I bogstaveligste forstand "udåndede" han. Han døde ved kvælning. Ikke fordi nogen lagde hænderne omkring hans hals, men af mangel på ilt i en overfyldt kreaturvogn. Endnu ikke fyldt 40 år. Far til seks børn, som han havde fået med sin Lydia, som han var blevet gift med i 1928. Hun var svejtser og havde arbejdet som lærer i en af de engelske missionskoler i Bukarest.

Erklæret død af sin far

Isaac Feinstein havde set dagens lys i 1904, født af jødiske forældre. Senere så han lyset – Jesus – og blev erklæret død af sin far.

Richard Wurmbbrand, som den 25. marts 1938 blev døbt af Isaac Feinstein, betegner ham senere som "martyren for Kristi sag blandt det jødiske folk".

Wurmbbrand fortæller, at da Isaac havde modtaget den hellige dåb, betragtede hans far ham som død, "læser dødsbønnen over ham og sidder på jorden i syv dage som tegn på sorgen og synger klagesange over den døde."

I sin fars bevidsthed er Isaac altså død. Alligevel var Feinstein herefter "mere levende end nogensinde," fortsætter Wurmbbrand. Han havde mødt evangeliet gennem Plymouth-brødrene. I 1928 kommer han i kontakt med Den Norske Israelsmission og bliver ansat som missionsassistent og evangelist. Først får han et års uddannelse i Warsawa og senere studerer han i Leipzig.

På missionsrejse i Polen 1929

I forbindelse med opholdet i Warszawa er Feinstein sammen med andre studerende på en missionsrejse i Polen i sommeren 1929. Han indleder sin beskrivelse af denne tur ved at citere nogle ord af en lærer ved et hebraisk gymnasium i en af de byer, de besøgte: "Vi kan tolerere de største forbrydere, vi kan tolerere de skrækkeligste mordere, vi kan tolerere de dybest faldne prostituerede, vi kan tolerere alfonser, men jer, jer jødekristerne, jer missionærer vil vi aldrig kunne tolerere."

I en anden by oplever de, at en af tilhørerne råber, at alle jødekristerne

har et kors tatoveret på den venstre arm, på den arm, hvor jøder (almindeligvis) lægger bederemme. På den måde havde de kristne sikret sig, at Jesus-troende ikke vendte tilbage til jødedommen, hævdede man. Feinstein modbeviser det ved at vise sin arm frem. Men så råber en anden: "Han har korset på hjertet". Han er parat til at knappe skjorten op, men inden det sker, råber en tredje: "Nej, han har det ikke på hjertet, men i hjertet." Det gav så Feinstein anledning til at vidne om, at ægte tro har noget med hjertet at gøre.

Feinstein lader ikke sin menighed i stikken

Og Feinsteins hjerte tikkede for, at jøder skulle høre evangeliet om Jesus. Han var evangelist og virkede fra 1932 i byen Galatz, men foretog også rejser til andre steder, prædikede, holdt foredrag og viste lysbilleder. Han var en talentfuld sanger. Han udgav to blade Prietenul (Vennen) og Prietenul Copiilor (Børnevennen). Han distribuerede bibler osv..

Fra 1938 til sin død havde Feinstein base i byen Jassy. Flere forsøgte at overtale ham til at forlade Rumænien, men selv mente han det ville være "en kujonhandling at forlade sin post". Da krigen mellem Rumænien og Sovjet bryder ud i juni 1941

forsøger Wurmbbrand og andre at få ham til at flytte til Bukarest, hvor han ville være mere i sikkerhed end i Jassy. Også det afviser Feinstein. Han vil være, hvor hans lille hjord er.

Den 22. juni 1941 holder han gudstjeneste i Jassy. Det skulle vise sig, at blive hans sidste.

Katastrofen den 29. juni 1941

I slutningen af juni 1941 beskydes byen Jassy af russisk artilleri. Den 28. juni begynder en pogrom, hvor tyskere og rumænere går løs på jøderne i Jassy. I løbet af et par dage blev 11.000-12.000 jøder dræbt. Feinstein blev afhentet den 29. juni om formiddagen. Ved en ransagning havde man fundet et lille norsk flag, som man fejlagtigt antog at være udtryk for bolschevisme – kors på en rød dug. Desuden fandt man zionismens flag. Feinstein føres væk - efter sigende med det norske korsflag i den ene hånd og det zionistiske stjerneflag i den anden.

Først nogle måneder efter fik Lydia, Isaac Feinsteins kone at vide, hvad der var sket med hendes mand. Hun fortæller beretningen et par år efter til sine børn, så de kan vide, hvad der er foregået "og hvordan vor familielykke pludselig en dag blevet slået i stumper og stykker".

Lydia Feinstein's beretning gør indtryk. Læs videre på side 5.

Jøden Isaac Feinstein blev ikke sparet selv om han havde dåbspapirer på, at han var en "kristen".

Interview med to unge danske kristne, som har været volontører i Jerusalem

Af Mette Lysholm Hornstrup, ungdomsmedarbejder ved den Danske Kirke i Jerusalem

Ane og Thomas har siden den 1. februar arbejdet på hvert deres handicaphjem i Jerusalem. De er udsendt af Meet-the-People (MTP), som er Israelsmissionens Unge volontørprogram. Begge er overraskede over, at det er så okay at være kristen – i hvert fald blandt jøder og muslimer på deres arbejdsplads.

"Ingen ser skævt til mig, fordi jeg er kristen", forklarer Thomas. "En dag kiggede en beboer på mit kors

Kristen minoritet blandt jøder

om halsen og sagde "It's love" på trods af, at mange jøder har det dårligt med korset. Igennem historien er de bl.a. blevet beskyldt for at være Jesu mordere."

Ane og Thomas er enige om, at man som kristen minoritet i Jerusalem må opføre sig anderledes end i Danmark, da man går ind på en anden kulturs præmisser. Ingen af dem ser direkte mission som deres primære opgave: "Jeg tænker jødemission mere indirekte", fortæller Ane, "evangelisation på den diakonale måde ved at gi' en hjælpende hånd". Thomas tilføjer, at de slet ikke har lov til direkte evangelisation på arbejdspladsen, men hvis nogen spørger til hans tro, svarer han gerne.

Hvorfor Israel?

Ane beskriver sit ophold som et åbenlyst kald: "Da jeg så de to ord sammen, handicaphjælper og

Thomas og Ane på ørkenstur

Israel, tænkte jeg: Det må være mig." Et kald til både at pleje gudsforholdet og til at finde ud af, hvad hendes gaver er ved at hjælpe andre. "Og så er Israel bare et sted, man skal hen", som Ane udtrykker det. "Man kan ikke undgå at blive konfronteret med tro – der er lidt pilgrim over det."

Fokus for Ane er arbejdet på handicaphjemmet: "Arbejdet er

ikke bare arbejde. Beboerne har en enorm tillid til os volontører, og man får lyst til at gi' igen." Ane fremhæver desuden betydningen af at have en dansk kirke og andre volontører at være sammen med. På den måde er man ikke overladt til sig selv.

Thomas' interesse for Israel blev bl.a. vakt gennem et år på KFS' ledertræningscenter (LTC): "Her fik jeg større interesse for

i Rumænien

SEKS MILLIONER JØDER DØDE UNDER ANDEN VERDENSKRIG. BLANDT DEM VAR OGSÅ JESUS-TROENDE JØDER.

ISAAC FEINSTEIN VAR EN AF DEM.

HVAD VAR DER SKET MED ISAAC FEINSTEIN? LYDIA FEINSTEIN FIK UNDERRETNING HEROM NOGLE MÅNEDER SENERE. HER ER HENDES BERETNING:

I slutningen af september 1941 – altså tre måneder efter at vor far blev bortført, fortalte man i byen, at et antal jøder var blevet frigivet fra koncentrationslejrene for at tage del i oprydningsarbejdet i byen.

Den samme aften kom to mænd hen til mig. De havde meget at fortælle. Jeg genkendte dem som folk, der havde taget del i vore møder og vidste, at det var mennesker jeg kunne have tillid til. Det, de fortalte, gjorde mig næsten stiv af skræk.

De fortalte følgende: "Vi var sammen med Deres mand den søndag. Allerede i kælderen var han til hjælp for os. Om aftenen førte man os ud på gårdspladsen ved politstationen; vi var så mange, at vi lå oven på hinanden som sardiner i en dåse. Vore plageånder håbede, at vi skulle blive ramt af bomberne. Men skønt det bragede rundt omkring os fra alle sider, blev vi ikke ramt – desværre. Tidligt om morgenen blev vi ført i lange rækker af sted til jernbanestationen. Det forlød, at man ville bringe os hen i en koncentrationslejr. Feinstein var i samme vogn som os. Vi blev presset ind i vognen og mistede næsten

vejret, og ingen kunne røre sig, omkring 140 mand i en kreaturvogn, hvor der bare var plads til 40. Så blev alle døre, vinduer, alle huller og sprækker stoppet til, og der blev sat damp på nedefra. Det var en frygtelig og forfærdelig dødsrejse. Mange blev vanvittige, og de forpinte menneskers skrig var forfærdelige. Fra tid til anden lod man vognen holde stille i timevis i den gloende sommerhede. Der udspillede sig frygtelige scener, som ikke er til at beskrive. Vi som slap væk fra det bliver hver dag forfulgt af disse erindringer.

Ligene faldt ud af vognene

Deres mand har måske ikke lidt så længe. Han begyndte straks at synge salmer, og hans ansigt var som en engels. Så sov han ind og vågnede ikke mere. Om natten på en lille station i Moldavien blev vognene åbnet, og ligene faldt ud. Man antog, at alle var blevet kvalt. Men seks af os mænd, som kun havde mistet bevidstheden og blev forslået, da vi ramlede ud, kom til bevidstheden igen. Man gav os nogle sprøjter og bragte os til live igen og gav os en smule mad. Derefter tvang man os til at begrave vore kammerater i en

massegrav. Under dette arbejde fandt vi vor kære hr. Feinstein. Vi gravede en ordentlig grav specielt til ham. I forvejen havde vi undersøgt, om han havde noget i lommerne for om muligt at bringe Dem hans papirer eller hvad der ellers kunne være, men han havde intet som helst, ikke engang sit ur. Alt var i forvejen blevet taget fra ham.

Derefter måtte vi sammen med mange andre udføre hårdt arbejde dér og havde en forfærdelig tilværelse. Ofte beklagede vi os over, at vi var kommet tilbage til livet. Nu har de bragt os her til denne by. Men vi har ikke noget godt i vente."

De to mænd optræder et par dage som vidner i retten og bekræfter, at Isaac Feinstein er død. Lydia får en dødsattest på dette og kan i oktober 1942 bringe sig selv og sine seks børn i sikkerhed i Svejts.

I den forbindelse skriver hun:

"Uden dette dokument havde jeg aldrig kunne få noget pas og havde ikke kunnet forlade landet. På den måde har jeres kære fars død muliggjort jeres redning, mine kære børn. Det havde altid været hans ønske at bringe jer i sikkerhed i Svejts. Det var alene for denne dyre pris, det lod sig

Lydia Feinstein med sine seks faderløse børn efter Anden Verdenskrig.

gøre. O, måtte I aldrig glemme dette kostbare liv og offer."

Lydia Feinstein slutter sin beretning med følgende ord: "I bakspejlet må vi indrømme at Guds veje, som synes så grufulde og

uforståelige, alligevel betyder kærlighed og nåde. Først i evigheden kan vi få at vide, hvor megen glæde og velsignelse der fik lov til at vokse frem af denne tåresæd."

Wurmbrandt om Feinsteins død

Richard Wurmbrand fortæller i bogen *Christ on the Jewish Road* (1970) følgende om Feinstein's død:

"Han døde alt imens rabbineren højt citerede fra Salmerne, og Feinstein udlagde, hvad de sagde om Jesus. Da døden indtraf ved kvælning lænede han hovedet mod rabbinerens skulder. Rabbineren selv døde få minutter efter – en mosaisk jøde og en kristen jøde blev ofre for det samme had ..."

Så Gud sparede ikke Feinstein - denne Isaac. Sådant som han heller ikke sparede sin egen søn. Med Paulus ord: "Hvad er der mere at sige? Er Gud for os, hvem kan da være imod os? Han, som ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, vil han ikke med ham skænke os alt?" (Rom 8,31-32)

Jøder og muslimer

Det Gamle Testamente og sammenhængen med Det Nye Testamente. Jødernes historie er jo vores historie, da vi har GT til fælles." Da Thomas senere fortsatte et år på hebraiskstudiet i København, blev lysten øget til at afprøve sproget og lære mere om jødisk kultur og religion.

At være i kulturen

Ane og Thomas fremhæver begge kombinationen af at være i kulturen og blive undervist i den på samme tid. "På hjemmet møder jeg jøder og deres dagligdag – det er en oplevelse", forklarer Thomas og fortsætter: "Jeg er overrasket over, hvor åbne jøder er. Det er meget normalt at tale med hinanden i bussen, og så er de utroligt gæstfrie." Thomas blev bl.a. inviteret hjem til fysioterapeuten fra handicaphjemmet, den første dag han mødte hende, for at fejre "Purim" – en jødisk fest, som har

noget fastelavn over sig.

Undervisningen får Ane og Thomas først og fremmest til menighedsaftener og på guidede ture med Den Danske Kirke. Ane fremhæver, at hun er blevet mere bevidst om Bibelens sammenhæng og Guds frelsesplan: "At læse Det Gamle Testamente i lyset af Det Nye Testamente er en virkelig god reminder."

Både Ane og Thomas vil gerne lære mere om konflikten mellem jøder og palæstinensere, men har samtidig også oplevet, at undervisning gør det mere kompliceret. "Tidligere havde jeg ikke meget til overs for arabere, men jeg er kommet på andre tanker, indrømmer Ane.

Thomas fortæller, hvordan han til tider kan føle sig helt sekulær sammenlignet med de meget religiøse jøder, fordi de går så meget op i at overholde loven: "Jeg kan føle, at

jeg går og gemmer min tro. Men det er jo netop tro under frihed – vi har frihed fra loven." Mødet med jødedommen er ifølge Thomas en god udfordring til at finde ud af, hvad det vil sige som kristen at være "sat fri fra loven".

Bedre forståelse af Bibelen

På spørgsmålet om jødemission svarer Thomas: "Det er dybt tragisk. Jøderne kender Det Gamle Testamente så godt og holder alle forskrifterne, men ser ikke Jesus. Man får lyst til at råbe det ud."

Ane samstemmer: "Bare jøder dog måtte fatte, at det er Ham, det handler om. Der er så meget Jesus her! Ane fremhæver i denne sammenhæng de messianske menigheder som en stor gave for Jerusalem: "Jeg elsker de messianske menigheder, for de bevarer det jødiske, men har Jesus i fokus."

Opholdet i Israel har givet dem begge noget nyt til bibellæsningen: "Det er dejligt at få sat det geografiske på plads", fortæller Thomas, "byer, natur og klima. Jeg forstår Bibelen bedre nu, og det giver noget til Bibelens troværdighed."

I forhold til alle de kristne helligsteder er Ane imidlertid blevet lidt skuffet: "Jeg troede, Jesus-stederne ville give sådan en wow-oplevelse – at man blev fyldt op og nærmest talte i tunger." Thomas fortsætter: "Nogle steder er nærmest bare turiststeder."

Ud over de kristne helligsteder fylder de jødiske og muslimske selvfølgelig også en del i bybilledet: "Det hjælper jo ikke at blive gal på hinanden. Vi skal jo alle

være her", forklarer Ane: "De mange religiøse grupper giver en træning i at være tolerant og lære at forstå dem bedre."

Et pusterum

Alle, der bare har den mindste lyst til at opleve en fremmed kultur, opfordrer Thomas til at tage af sted: "Det er en utrolig god oplevelse at være i et utroligt spændende og smukt land. Og det er ingen hindring at være fyldt 25 år!"

Ane oplever opholdet som et pusterum fra en hektisk hverdag i det danske med megen konkurrence: "Det er en udfordring og en velsignelse. Man gir meget, men får så meget igen."

Oplysninger om volontørprojektet findes på www.meetthepeople.dk og en nærmere beskrivelse af Israelsmissionens Unge ligger på www.israel.dk/iu

Så fik orgelpiben anden lyd

Af Jan Mortensen,
Immanuel Kirken, Jaffo

Så gik den ikke længere. Nu får orgelpiben en anden lyd. I hvert fald om søndagen: Sanne takker af ved Immanuel Kirken efter tre års trofast tjeneste. Det bliver et tab for os alle, men samtidig er vi taknemmelige over, at hun blev hængende ved tangenterne så længe. Hun kom jo egentlig blot for et år.

Nu kunne det lyde, som om Sanne kun har siddet ved orgelet, men det turde være en underdrivelse. I virkeligheden blev Sanne i sin tid ansat til en masse praktiske opgaver i kirken, lidt a la det hun kendte fra sin kirkevolontørtid i Jerusalem. For Immanuel Kirken havde jo allerede en dygtig organist, Juan. Aftalen var, at Sanne skulle afløse ham en gang imellem, men de fandt hurtigt ud af, at de begge ville sætte pris på,

at Sanne spillede alle søndage. Og sådan blev det. Men der blev ikke slækket på de andre opgaver. Sanne hører til typen, der ser ting, der skal gøres – og gør dem. Ofte uden at vi andre opdager det. Jeg har sommetider sagt om Sanne, at hun er det lim, der holder hele Immanuel Kirken sammen. Jeg håber, at det vil vise sig, at det var en overdrivelse.

Kreativ aften og kirkekor

To af hendes initiativer vil helt sikkert leve videre: kreativ aften og kirkekor. Begge tiltag har spillet en vigtig rolle for hver sin gruppe af mennesker – også selv om det ikke var de store mængder, der deltog. "Det har været lidt hårdt med koret," siger Sanne, "Vi var jo ikke så mange, men det har nu været det værd," og mon ikke hun bl.a. tænker på den jødiske dame, der trofast kommer til kor, fordi hun "elsker at synge"? Hun bliver altid hængende efter kor for

at studere Det Nye Testamente sammen med Johannes.

"Hvordan jeg har det med at skulle væk? Pyhh... det er hårdt. Det er tre gode år, der nu får ende. Men jeg glæder mig nu også til at skulle i gang med at studere musik i Norge". Off the record indrømmer hun også, at hun glæder sig til at slippe for køerne på posthuset – og til ikke altid at have tusind ting i hovedet, når hun er til gudstjeneste. Det under vi hende godt.

Et meningsfyldt arbejde

"Jeg føler, at jeg har været med i et meningsfyldt arbejde."

"Hvordan?"

"Jeg har været med til at drive mission med opgaver, der passer til de evner, jeg nu har. Jeg er jo ikke lige typen, der selv går på gaden og evangeliserer. Men jeg har været med alligevel."

"Hvornår kommer du så tilbage igen?" spørger jeg med alvorlig mine.

"Når jeg skal i praktik," falder svaret prompte, efterfulgt af et bredt grin. "Nææh, det ved man jo aldrig." Sannes generalieblad vidner jo lidt om, at hun har fået Israelsmission ind under huden.

Sanne Dyssegaard Petersen ved orglet i Immanuel Kirken i Jaffo

STØTTER DU ISRAELSMISSIONEN? SÅ BEDER VI DIG GIVE OS TILLADELSE TIL AT REFERERE TIL DIT CPR.NR. VED INDBERETNING AF GAVEBELØB

Gaver, skattefradrag og cpr.nummer

Vi har brug for dit cpr.nummer. Det er ikke noget, vi i Israelsmissionen har fundet på. Alle foreninger, der modtager gaver, skal i fremtiden indberette pengegaven til Skat, dersom gaveren ønsker at kunne trække dem fra på selvangivelsen.

Ønsker et ægtepar at kunne fratække nogle af gaverne på den ene ægtefælles og andre gaver på den anden ægtefælles selvangivelse, må vi have begge personers cpr.nummer.

I skatteåret 2007 sker der ingen ændringer. Man skal som hidtil selv opgive sine gaver til Skat. I 2008 kan man kun få fradrag for sine gaver, dersom vi har indberettet beløbet til Skat, og beløbet vil være fortrykt på din selvangivelse.

Det tager tid at få alle givers cpr.numre i hus. Hjælp os derfor nu. Skriv et brev og vedlæg oplysning om dit cpr.nummer og tilladelse til at bruge det i forbindelse med dine gaver til Israelsmissionen.

Sanne og Israelsmission i Israel

I 1999 rejste Sanne for første gang til Israel og arbejdede ved Christ Church i Jerusalem, ved Ebenezer-hjemmet i Haifa og som kirkevolontør i Jerusalem.

I første halvår af 2004 var hun igen kirkevolontør. Derefter har hun arbejdet i Jaffo til og med juli i år. I alt 4½ år i Israel.

Det er rekorden for en volontør!

Men vi må nok indstille os på, at orgelpiben foreløbig har fået en anden lyd.

En stor tak til Sanne.

- tæt på livet

Kristent ugeblad
Prøv det gratis
www.imt.dk - 82 27 13 35

Annoncer

Rejser med oplevelser og mening... i et kirkeligt fællesskab

Israel/Palæstina
3/9 - 12/9 2007
Lærer og dr. theol
Ida og Knud Jeppesen

Israel/Jordan
28/9 - 7/10 2007
Sognepræst Jens Arne Skjøtt

Israel/Palæstina
12/10 - 21/10 2007
Villy Mølgaard / Niels Peder Bjærre

Israel/Palæstina
13/10 - 20/10 2007
Sognepræst Birgitte Thyssen /
thv. rektor Poul Møller Petersen
Rekvirer program

UNITAS
Rejser til hele verden...
TEL: 87 231 240 • www.unitasrejser.dk

Læs nyhedsbreve på www.israel.dk

Nyt fra Jaffo -

Jan Mortensen skriver om arbejdet i Immanuel Kirken i Jaffo.

Nyt fra Jerusalem - Hans-Ole Bækgaard skriver sidste nyt fra arbejdet i Jerusalem.

OPLEV ISRAEL

- Bibelens land

Israel på egen hånd

- Flybillet fra kr. 3.538,- inkl. skat.
- Du kan også købe overnatning/billeje hos os.

Kibbutz/plejehjem

- Unge mellem 18 og 32.
- Unik chance for at lære Israel og dets folk at kende.

Grupperejser

- Rundrejser i Israel med dansktalende guide.
- Vi arrangerer gerne en tur for DIN menighed.

Bestil vores materiale

REJSE **FELIX**

www.felixrejser.dk

7592 2022 - fxr@felixrejser.dk

Nyheder - Bibelens troværdighed - arkæologisk sidelys

Bliv abonnent på bladet TEL

Kom et 'spadestik' dybere i Bibelens verden med Selskab for Bibelsk Arkæologisk blad

Introduktionstilbud:
Årgang 2006 og 07 for 145 kr
(95 kr for unge under 26 år)

Se mere på • www.bibelskarkaeologi.dk
eller skriv til • jbm@bibelskarkaeologi.dk

"THE GIRLS" PÅ MUSALAHAS KONTOR TAKKER AF DAGENE SOM VOLONTØRER ER VED AT VÆRE TALTE FOR HAAANNA (OVERDREVET FLADT A) OG LOUIZA (ELLER LOUISE JUNIOR).

GANSKE VIST HAR VI I SKRIVENDE STUND STADIG 4 UGER TILBAGE, MEN VI MÅ SE I ØJNENE, AT VORES OPHOLD I JERUSALEM LAKKER MOD ENDEN OG DERMED OGSÅ IU'S OG MUSALAHAS FÆLLES UNGDOMSLEDERPROJEKT. DET ER TID TIL ET TILBAGEBLIK.

10 måneders kulturmøde

-et tilbageblik

Af Hanna Hovaldt og Louise Jensen, Jerusalem

Kalenderen sagde oktober, da vi ankom - ivrige, men også noget famlende overfor vores opgave, som gik ud på - sammen med 4 palæstinensiske volontører - at udvikle og afholde et tværkirkeligt lederkursus for ungdomsledere i Betlehem og Ramallah. Vi havde intet kendskab til det kristne palæstinensiske samfund og det arabiske sprog.

"Because of the situation"

Hvad var vores rolle? Havde projektet overhovedet en chance for at lykkes - var det muligt at skabe dialog med de ikke-evangelikale kirker, som Musalaha ikke tidligere har samarbejdet med? Hvad med sikkerhedssituationen? De lokale mindede os hele tiden om, hvor svært det er at planlægge noget her på Vestbredden "because of the situation". Så for os bød efteråret på megen ventetid og indføring i den palæstinensiske kultur. Vores palæstinensiske kolleger var nødt til at tage små skridt ad gangen, fordi projektet og målgruppen var så ny. Desuden stødte vi på nogle interne samarbejdsvanske-

ligheder.

Ikke desto mindre har vi oplevet, at Gud velsigner projektet "despite the situation" - på trods af situationen og på trods af vores fejltrin. Opbakningen til kurset er overvældende. Ikke mindst ungdomslederne selv er begejstrede over et initiativ, der sætter fokus på kristent ungdomsarbejde og skaber et sammenhold på tværs af det brogede kirkelandskab. Vi oplever deltagerne som entusiastiske og interesserede, men også kritiske og diskussionslystne. Trods vores meget forskellige tilgange til gudstjeneste, bøn og bibellæsning kan vi igen og igen bede fadervor sammen med en fælles vision om at være et vidnesbyrd for de unge i vores samfund.

At lede og blive ledt

På kurset, som blev skudt i gang i starten af året, valgte vi at fokusere ikke blot på teoretisk undervisning i ledelse og ungdomsarbejde, men også på personligt og åndeligt udfordrende emner såsom identitet, konfliktløsning, forsoning, Bibelens syn på Israel og de palæstinensiske kristnes historie. Vi finder det vigtigt at arbejde med problemstillinger, som er relaterede til den specifikke kulturelle kontekst, som kristne palæstinensere er en

del af - også selvom det kan være følsomt og kontroversielt.

Vi ønsker at forme deres personlighed efter bibelsk forbillede og derved modne dem som ledere. For vi ved, at gode ledere ikke først og fremmest leder ud fra det, de har i hovedet, men i lige så høj grad ved deres eksempel og deres omgang med andre mennesker. *They walk the talk.* En af de palæstinensiske volontører sagde det på denne måde:

"Det gode ved dette træningsprogram er, at det ikke først og fremmest træner dig i at lede andre. Snarere hjælper det dig til at kende dig selv, din identitet og din baggrund - for at du kan lede dig selv, og derved bliver du bedre udrustet til at lede andre."

Humus og halleluja

Når vi om få uger viser vores pas i Billund, kan den lille røde bog se tilbage på et travlt år. Aldrig er det blevet stemplet og åbnet så ofte. Passet minder os ikke bare om checkpoints og visa-kontorer men også om noget meget centralt i Israel-Palæstina konflikten: Retten til at høre til et sted. Have et hjemland. At få, miste, dele, kæmpe for og håbe på et hjemland er nogle af de aspekter konfliktens historie rummer.

Alle verdens kristne har samme hjemland! Det står klart for os efter vores tid i Musalaha. Hvor forskellige vi end er - messianske jøder, danske lutheranere, katolske palæstinensere og evangelikale arabere - har vi alle et "borgerskab i Himlen". Vi har alle sammen Gud til far. Det gør os til brødre og søstre og medarbejdere på samme sag.

Men midt i vores iver efter at dyrke vores enighed og enhed, må vi huske på, at vi hver især kommer med en særlig kulturel

og etnisk baggrund, som vi ikke kan se bort fra. Derfor må både den åndelige og den naturlige identitet tilgodeses.

Vi kan ikke forblive på "humus og halleluja"-stadiet for altid - vi må også tale om det, som skiller os: fx politik, historie og teologi. Men tiden skal være rigtig, for det er hårdt at håndtere de konflikter, der opstår, når to forskellige identiteter clasher. Ikke desto mindre er det nødvendigt for at vores forhold kan blive styrket. Det vil forstærke vores individuelle identiteter snarere end at udviske dem. Det handler ikke om at blive ens, men om at opnå forståelse

for og accept af hinanden.

På samme måde har vi haft stor glæde af det danske fællesskab omkring den lutherske kirke. Vi er vildt fascinerede af de fremmede kulturer, som vi møder, men det kommer vi ikke til at føle os mindre danske af - tværtimod. Det har været rart at kunne fordøje og dele de mange nye indtryk med andre danskere og sammen undersøge, hvem vi egentlig er, og hvad der gør os danske.

Sidst men ikke mindst: Tak for hilsner, opmuntringer og forbøn i løbet af året.

Børkop Højskole har netop samlet omkring 45.000 kr. ind til arbejdet i Musalaha. En flot gave, der gør en forskel!

Her er det nye Meet The People-Team

Den 2. august flyver denne flok håbefulde unge mennesker til Israel - de skal være volontører i Meet The People programmet.

Her vil de i et halvt år komme helt tæt på den israelske befolkning gennem deres daglige arbejde på sociale institutioner i Jerusalem. Derudover har de mulighed for at deltage i en masse spændende aktiviteter gennem Den Danske Kirke i Jerusalem, der arrangerer ture rundt i landet, bibeltimer og tema-aftener med aktuelle spændende emner og gæster.

Fra venstre er det: Heine Hoon Nielsen, Malene Kærslund Andersen, Mette Lauridsen, Helle Kristensen, Jens Erik Jensen og forrest Dennis Klinkby Kristensen.

Husk dem i din forbøn!

- * Flytter du til sommer? Så husk at melde flytning til IU (e-mail: unge@israel.dk).
- * Vil du være med til at sætte Israel på dagsordenen i det område, du bor i? Ring/ skriv og hør, hvordan du kan få et møde i din forening eller kirke, eller hvordan du kan komme med i en IU-lokalforening.
- * Vidste du, at IU KUN har 19 medlemmer under 15 år? Det skal vi have lavet om på!!! Er din lillesøster eller dine børn medlemmer (hvis du altså har nogen)? Få indmeldelseskuponer tilsendt ved at skrive en e-mail til IU: unge@israel.dk
- * Husk at betale kontingent til IU, hvis du ikke allerede har gjort det. Manglende indbetaling er ikke det samme som en udmeldelse, og det giver mere administrativt arbejde til IU-kontoret.
- * Tilmeld dit kontingent til PBS ved at sende dit personnummer og dit registrerings og kontonummer (fra banken) til IU på mail-adressen: unge@israel.dk. Så bliver din indbetaling trukket automatisk hvert år indtil du giver besked om, at aftalen skal ophøre.
- * Næste medlemsbrev kommer ud i starten af september med en invitation til IUs efterårslejr: Fall Fuel. Reserver allerede datoen nu: 26. -27. oktober. Det bliver super-fedt!

**IU fik i april
ny bestyrelse,
som har fordelt
rollerne
sådan!**

Arne Hougaard Pedersen – IU landsformand

Heidi Frølund Pedersen – Landsrådsformand

Jakob Søvnald – Kasserer

Charlotte Hummelose Nielsen – Projektsansvarlig

Peter Bach Nikolajsen – Lokalforeningskontakt

Mette Lysholm Hornstrup – Volontør- og PR-kontakt

Inter-aktivt

Interessante arkæologiske opdagelser i "Davidsbyen"

"Trappe-vejene med butikker fra dengang er ved at blive gravet ud – og meget andet ser dagens lys for tiden. At gå gennem Hizkijas tunnel er også en oplevelse, der skaber respekt. Man skal bestemt ikke underkende den tekniske formåen og ingeniør-viden, der allerede var i brug for flere tusinde år siden.

Læs mere fra Hans-Ole Bækgaards nyhedsbrev på IUs hjemmeside: www.israel.dk/iu

J4J

I juli havde IU 6 volontører på en evangelisations-kampagne blandt jøderne i million-byen New York.

Deres primære formål var at være til hjælp for de teams af Jesus-troende jøder, der gik på gaden, delte traktater ud og talte med folk. Det var hårdt arbejde fra tidlig morgen til sen aften seks dage om ugen i en hel måned – men det er anstrengelserne værd! Gud virker i New York!

Bagerst f.v.: er det: Mark Steven Pedersen, Anne Elisabeth Dahlgaard og Julie Hvas Skovgaard. Forest f.v.: Heidi Frølund Pedersen, Arne Hougaard Pedersen og Trine Møllergaard Rasmussen.

Læs mere om deres oplevelser i næste udgave af Israelsmissionens Avis

ישראל

Israelsmissionens Unge

Vigtige informationer

IU kontoret:
Ydre Missions Hus,
Nørregade 14
6070 Christiansfeld -
Tlf. 7456 2233
www.israel.dk/iu
Ungdomssekretær
Miriam Vibjerg
unge@israel.dk - Tlf. 4035 3669
Volontørkoordinator
Jeanette Wind
volunteer@israel.dk
IU-formand:
Arne Hougaard Pedersen
Red.: side 7 og 8:
Miriam Vibjerg

Møder:
Ring til IU-kontoret
Lokalforeningskoordinatorer:
Koordinator - Øst
Elisabeth Serner
tlf. 6167 8012
elisabeth@israel.dk

Projekter:
✧ Meet The People
✧ Forsoningsprojektet Musalaha
✧ Studenterarbejde i KFS/IFES
✧ Evangelisation med Jews For Jesus
✧ Jøder i Østen

Ny Ungdomssekretær i IU

Stillingen som ungdomssekretær for Israelsmissionens Unge har været opslået og er nu blevet besat af Peter Madsen, der starter d.1. januar 2008. Indtil da fortsætter Miriam Vibjerg i stillingen. Peter Madsen er en sand Israels-entusiast og har været med i IU i en del år. Peter er netop blevet cand.theol. og vil i efteråret gå på pastoralseminaret.